

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/150/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4618201367
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4618201367.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: D. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., U. W. XXX/X, zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Vladimíra Trvalová, so sídlom Bratislava, Trojičné námestie 7, IČO: 37 563 467, proti žalovanej: H. E. O. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., C. XXXX/XX, zastúpená Advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., so sídlom Trnava, Námestie SNP 3, IČO: 36 857 548, o určenie vlastníctva k veci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 26. apríla 2019 č. k. 6C/30/2018-193 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu o určenie, že je výlučným vlastníkom motorového vozidla zn. Hyundai Tucson, bielej farby, EVČ: HC XXX-BY, VIN: Q rok výroby 2016 s príslušenstvom a uloženia povinnosti žalovanej v jeho prospech vykonať všetky právne úkony smerujúce k prevedeniu vlastníctva uvedeného motorového vozidla zamietol. Zároveň žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Svoje rozhodnutie odôvodnil vykonaným dokazovaním a po právnej stránke ustanoveniami § 126 ods. 1, § 409 ods. 1, § 489 ods. 1, 2, § 492, § 493 ods. 1, 2 a § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka.

1.1. Žalobca v podanej žalobe a v priebehu konania tvrdil, že so žalovanou sa zoznámil v decembri 2013 a postupne sa ich vzťah vyvinul v partnerský vzťah. Žili oddelene a každý si uhrádzal náklady za svoje bývanie a bežné potreby. Od októbra 2016 začali spolu bývať v prenájme obce T.. Postupom času medzi nimi dochádzalo k nezhodám. Rozsudkom OS Topoľčany sp. zn. 9P/269/2011, právoplatným 19. 06. 2012, bolo manželstvo žalobcu rozvedené a so svojou bývalou manželkou vyriešili vyporiadanie BSM uzavretím mimosúdnej dohody. V rámci tejto dohody mu bolo vyplatené finančné plnenie v čiastke 22.684,40 eura na vyrovnanie majetkovej hodnoty podielov, pričom táto suma bola na jeho účet prevedená dňa 17. 10. 2016. Nakoľko jeho dcéry podali návrh na zvýšenie výživného, žalovaná zdôrazňovala, že si nezaslúžia vyššie výživné a presviedčala ho, aby peniaze z vyrovnania BSM radšej niekam investoval, niečo kúpil. Bol pod neustálym stresom a tlakom, a tak v slabej chvíli uveril argumentom žalovanej a súhlasil, že za tieto peniaze zakúpi motorové vozidlo, ale formálne bude kupujúca žalovaná. Cez žalovanú vložil sumu 3.000 eur v hotovosti na založenie účtu v Prima banke a následne dňa 26. 10. 2016 previedol zo svojho účtu na tento účet žalovanej sumu 22.000 eur.

1.2. Dňa 16. 11. 2016 žalovaná uzavrela leasingovú zmluvu č. LZC/16/01397 so spoločnosťou Tatra-Leasing, s. r. o. na kúpu motorového vozidla Hyundai Tucson, EVČ: HC XXX-BY, VIN: Q rok výroby

2016. Zo sumy 22.000 eur, ktorú previedol žalobca na účet žalovanej, bola pri podpise uhradená prvá splátka vo výške 17.814 eur. Zo zvyšnej sumy 4.186 eur sa po dohode mali uhrádzať mesačné leasingové splátky vo výške 356,37 eura mesačne a k tomuto účelu zriadila žalovaná trvalý príkaz vo svojej banke. Na to žalovaná požiadala spoločnosť Tatra-Leasing, s. r. o. o udelenie súhlasu na zverenie tohto motorového vozidla do užívania žalobcu, uvedená spoločnosť tento súhlas žalobcovi písomne potvrdila od 16. 01. 2016. Od 24. 11. 2016 motorové vozidlo užíval nepretržite. Žalovaná trvala na tom, aby vyplatil zvyšnú časť dlhu voči Tatra-Leasing, s. r. o. a potom na neho automobil prepíše. Žalovaná dňa 24. 07. 2017 podala žiadosť o predčasné ukončenie leasingovej zmluvy, ktorá bola schválená. Od svojej sestry P. B. si žalobca požičal 2.000 eur a od Poštovej banky, a. s. mu bol poskytnutý úver vo výške 7.000 eur a zvyšok mal z vlastných úspor. Na základe súhlasu veriteľa Tatra-Leasing, s. r. o. dňa 31. 07. 2017 vyplatil za predmetné vozidlo odpredajnú cenu vo výške 10.298,78 eura, a to priamo na účet veriteľa.

1.3. Vzájomné spolužitie so žalovanou už bolo pre neho neúnosné, a tak ju požiadal, aby na neho urobila prepis motorového vozidla, ktorá mu to sľubovala, avšak stále tento krok odkladala. Vozidlo ďalej užíval. Dňa 22. 08. 2017 za vozidlo uhradil poplatok za PZP. Dňa 05. 12. 2017 podala žalovaná na OR PZ v Topoľčanoch, odbor kriminálnej polície, na neho trestné oznámenie za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla. Vyšetrovateľ začal trestné stíhanie, v zmysle ktorého dňa 05. 12. 2017 dobrovoľne vydal predmetné vozidlo, ktoré bolo ponechané v úschove OR PZ Topoľčany pod číslom ČVS:ORP-518/VYS-TO-2017. Žalobca dňa 18. 01. 2018 zaslal žalovanej výzvu na mimosúdne urovanie sporu dohodou, v ktorej by uznala jeho vlastnícke právo k predmetnému vozidlu. Výzva bola žalovanej doručená dňa 25. 01. 2018, na ktorú nereagovala.

1.4. Žalovaná v konaní navrhovala žalobu zamietnuť, považovala ju za nedôvodnú a plnú nepravdivých údajov. Tvrdila, že žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz preukazujúci jeho tvrdenie, že je vlastníkom predmetného automobilu. Neexistujú žiadne právne skutočnosti, ktoré by preukazovali vlastnícke právo žalobcu k tomuto automobilu. Poukázala, ako nadobudla predmetné motorové vozidlo na základe kúpnej zmluvy. Pokiaľ ide o sumu 3.000 eur, predložila čestné prehlásenie D. že jej v mesiaci október 2016 požičala finančné prostriedky v tejto výške, a vzhľadom na dôveryhodnosť žalovanej, zmluvu o pôžičke v písomnej forme nepovažovala za potrebnú. Čestné prehlásenie je datované z 10. 07. 2018. Ďalej predložila výpis z účtu o realizovanú vkladu sumy 3.000 eur na účet ňou zriadený a tiež potvrdenie o vklade s dátumom 26. 10. 2016. Pokiaľ ide o sumu 22.000 eur, ktorú mal žalobca poukázať na jej účet, jednalo sa o vrátenie pôžičky, ktorá bola dohodnutá medzi stranami zmluvou o pôžičke zo dňa 30. 05. 2013, uzavretej medzi ňou ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom. Z článku II. zmluvy vyplýva výška peňažnej pôžičky 18.000 eur s povinnosťou vrátiť pôžičku najneskôr do 30. 05. 2017. Z dodatku zmluvy o pôžičke datovaného 29. 10. 2016 vyplýva, že došlo k predčasnému vyplateniu pôžičky spolu s dohodnutým zmluvným úrokom a k tomu predložila výpis z účtu o transakcii 22.000 eur, ktoré prijala 28. 10. 2016. Je nepochybné, že zálohovú platbu ako aj jednotlivé splátky za auto uhradzovala ona. K uvedenému predložila výpisy z účtov, a to zálohovú platbu 17.814 eur z jej účtu v Prima banke, a. s. s dátumom 15. 11. 2016 a následne jednotlivé splátky po mesiacoch v čiastkach po 356,37 eura. Pokiaľ žalobca spochybňoval jej finančné zabezpečenie, toto preukázala výpismi z účtov v rozlišnom období, napr. zostatok účtu z roku 2017, kde bol zostatok 24.101,79 eura, výpisom z účtu z februára 2008, kde bola suma 382.785,67 Sk, ďalej účet z roku 2007 na sumu 301.517 Sk a dôkaz poistného plnenia pre prípad straty zárobku dôsledkom choroby. Pokiaľ žalobca tvrdil, že na neho tlačila, aby auto nadobudol takýmto spôsobom za účelom, aby si naň nerobili nároky deti z jeho prvého manželstva, je to v absolútnom rozpore s tvrdením žalobcu z vyjadrenia, podľa ktorého mu mala sľúbiť, že po zaplatení doplatku 10.200 eur prepíše auto späť na žalobcu, čo je v rozpore s konštrukciou a tým, prečo má byť fiktívny prevod uskutočnený.

1.5. V danej veci súd najprv posudzoval právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou, keďže nešlo o vzťah manželský. Keďže v danom prípade žalobca a žalovaná žili ako druh a družka, nevzniklo medzi nimi majetkové spoločenstvo, akým je inštitút bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM). V dôsledku toho teda osoby nežijúce manželstve, žijúce iba vo faktickom záväzku nadobúdajú všetok svoj majetok do svojho výlučného vlastníctva, alebo vzájomne do podielového spoluvlastníctva.

1.6. V danom prípade nedošlo k riadnemu ukončeniu leasingovej zmluvy, ako to má na mysli článok XI, keď žalovaná požiadala Tatra-Leasing s. r. o. o predčasné ukončenie zmluvy, ktorá spoločnosť listom zo dňa 24. 07. 2017 oznámila žalovanej súhlas s predčasným ukončením zmluvy s návrhom

odpredajnej ceny. Týmto došlo k postupu podľa článku XII. označeného ako Predčasné ukončenie leasingovej zmluvy z dôvodu predčasného splatenia prijímateľom leasingu, keď podľa bodu 1. prijímateľ leasingu je oprávnený kedykoľvek počas doby trvania leasingu čiastočne alebo úplne predčasne splatiť nesplatený kapitál, a to na základe predchádzajúceho písomného oznámenia prijímateľa leasingu doručeného poskytovateľovi leasingu. Podľa bodu 3. článku XII. v prípade úplného predčasného splatenia leasingu (spotrebiteľského úveru) a uhradenia všetkých záväzkov vyplývajúcich z leasingovej zmluvy alebo súvisiacich s leasingovou zmluvou voči poskytovateľovi leasingu prijímateľom leasingu má prijímateľ leasingu prednostné právo odkúpiť predmet leasingu za dohodnutú kúpnu cenu rovnako ako pri riadnom ukončení leasingovej zmluvy. Po uhradení odpredajnej ceny sa žalovaná ako prijímateľ leasingu na základe vyššie uvedeného stala vlastníčkou predmetného motorového vozidla. Nebolo pritom preukázané, že ako prijímateľ leasingu by žalovaná previedla svoje právo z leasingovej zmluvy na žalobcu. Nepreukazuje to ani zverenie predmetu leasingu zo dňa 22. 11. 2016 oznámením zo strany žalovanej súhlasu do užívania žalobcu ako tretej osobe. Súhlas s predčasným ukončením leasingu podľa listu Tatra-Leasing s. r. o. zo dňa 24. 07. 2017 bol vo vzťahu k žalovanej, a nie k žalobcovi. Nie je pritom podstatné, z akých finančných prostriedkov bola uhradená odpredajná cena za motorové vozidlo, vzhľadom na rozdielnosť tvrdení strán sporu. Prepis telefonických hovorov medzi žalobcom a žalovanou rovnako nepreukazuje dohodu strán sporu o vlastníctve predmetného motorového vozidla, prípadne dohodu o prevode práva žalovanej z leasingovej zmluvy na žalobcu.

1.7. Z dokazovania mal tak súd za preukázané, že žalovaná je vlastníkom predmetného motorového vozidla, ktorým sa stala na základe toho, že bola uzatvorená kúpna zmluva tak, ako je to uvedené v bode 10.2. tohto rozsudku a uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme leasingu, ako je to uvedené v bode 10.3. tohto rozsudku, a to i napriek úhrady odpredajnej ceny žalobcom, keď zmluvné dojednanie v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo forme leasingu sa jasne uvádza nadobudnutie vlastníctva prijímateľom leasingu, ktorým bola žalovaná, poukazujúc na znenie ustanovení § 492 a § 493 ods. 1 Obchodného zákonníka. Preto súd žalobu na určenie vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu zamietol ako nedôvodnú a s tým súvisiaci nárok žalobcu uložiť žalovanej povinnosť vykonať všetky právne kroky vedúce k prevedeniu vlastníctva motorového vozidla.

1.8. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP a žalovanej, úspešnej v konaní, priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav. Nevenoval pozornosť hodnovernosti - platnosti zmluvy o pôžičke medzi žalovanou a žalobcom a porovnaním hodnotenia listinných dôkazov a tvrdení strán sporu. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že prvýkrát sa so žalovanou videli v decembri 2013 a ich skutočný vzťah začal od 27. 05. 2014 a od roku 2016 začali žiť v jednej domácnosti. To znamená, že v čase údajného uzavretia zmluvy o pôžičke dňa 30. 05. 2013 netvorili pár, nežili spolu, nepoznali sa, preto ani nemohli uzavrieť zmluvu o pôžičke. Na zmluve o pôžičke nie je overený ani jeho podpis. Druhá pochybnosť o pravosti tejto zmluvy spočíva v tom, že žalovaná mu najskôr navrhla, aby uzavrel zmluvu o pôžičke s treťou osobou, a to s JUDr. J. v decembri 2016 (potvrdené e-mailovou komunikáciou v spise), potom si to však rozmyslela a podpísali ju medzi sebou dňa 05. 02. 2017. Tretia pochybnosť o pravosti tejto zmluvy o pôžičke je načasovania použitia tejto, keď ju doložil v súdnom konaní o výživnom dňa 06. 02. 2017, t. j. že zmluvu napísali a podpísali tesne pred pojednávaním. Prvé pojednávanie o zvýšení výživného bolo dňa 28. 11. 2016 a na ďalšom pojednávaní dňa 06. 02. 2017 mal preukázať svoje finančné schopnosti a možnosti a zostatok peňazí z vyporiadania BSM. Žalovaná ho presvedčila, aby spísali zmluvu, v ktorej mal byť dlžníkom a žalovaná veriteľom a túto zmluvu dajú na súd, aby ho dcéry nemohli obráť o tieto peniaze. Žalovaná ho uistovala, aby sa nebál, že auto je jeho, a keď sa súd s jeho dcérami skončí, tak auto prepíše na neho. Fiktívna zmluva bola antidatovaná k 30. 05. 2013 a zároveň k nej podpísali dodatok o vrátení peňazí s dátumom 28. 10. 2016. Štvrtá pochybnosť spočíva v tom, že žalovaná nepredložila žiaden listinný dôkaz o tom, že by mu požičiavala peniaze, žiadne potvrdenie o výške požičaných peňazí a o dátume prevzatia požičanej sumy, čo by sa pri sume 18.000 eur očakávalo ako prirodzené. Žalovaná sa nezúčastnila ani na jednom pojednávaní a neozrejmila tak rozpory vo svojich tvrdeniach. Neexistuje žiaden právny, ani reálny dôvod, aby „dal“ žalovanej sumu 32.795,99 eura. Všetky finančné prostriedky boli prevádzané bankovým prevodom, preto ich nemožno nijako spochybníť. Má za to, že súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, pretože na kúpu predmetného vozidla poskytol v plnej výške finančné prostriedky výlučne on. Pochybenie súdu vidí

v tom, že súd sa nezaoberal vyriešením prejudiciálnej otázky, a to platnosti zmluvy o pôžičke, na základe ktorej mala žalovaná nadobudnúť prostriedky na zakúpenie motorového vozidla.

2.1. Mal za to, že v danej veci je podstatné, z koho a z akých finančných prostriedkov bolo predmetné auto zakúpené. Podľa jeho názoru, práve toto je rozhodujúce, a nie to, ako to vyhodnotil súd prvej inštancie, že žalovaná uzatvorila s prenajímateľom leasingu - Tatra-Leasing, s. r. o., Bratislava ako poskytovateľom leasingu zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo forme leasingu a jej predčasným ukončením sa stala vlastníčkou predmetného auta. Tu vidí zlyhanie súdu prvej inštancie pri vyhodnotení skutkového stavu. Je minimálne nesporné, že predčasné vyplatenie leasingu realizoval zo svojho účtu na účet leasingovej spoločnosti, a nie žalovaná - čo vlastníctvo k predmetnému autu spochybňuje. Súd sa nevysporiadal ani so skutočnosťou, prečo by tak robil, keď už v tom čase nežil so žalovanou a netvorili pár. Súd uveril klamlivým tvrdeniam žalovanej, že mala finančné prostriedky na zakúpenie predmetného automobilu. Poukázal na jednotlivé bankové výpisy, ktoré žalovaná predložila v konaní, avšak z týchto výpisov nie je preukázané, že by žalovaná v roku 2013, kedy mali údajne podpísať zmluvu o pôžičke, také úspory, aby mu mohla vôbec požičať akúkoľvek sumu alebo spomínanú sumu 18.000 eur, mala. Súd v rámci prejudiciálnej otázky nevyriešil spornosť tvrdení, čo malo za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia a to, že žalovaná nadobudla predmetné auto z titulu neoprávneného obohatenia.

2.2. Pochybenie súdu prvej inštancie žalobca videl aj v tom, že súd konštatoval, že žalovaná je vlastníčkou predmetného motorového vozidla, ktorým sa stala na základe toho, že bola uzatvorená kúpna zmluva, tak ako to uviedol v bode 10.2. rozsudku, a zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme leasingu, tak ako je to uvedené v bode 10.3., a to aj napriek jeho úhrady odpredajnej ceny, keď v zmluvných dojednaniach v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo forme leasingu sa jasne uvádza nadobudnutie vlastníctva prenajímateľom leasingu, ktorým bola žalovaná. Súd sa nevysporiadal ani s tvrdením žalovanej, že zaplatí zvyšok leasingu za to, že mu predmetné auto požičala. Opakovane uvádza, že je to klamstvo a absolútny nezmysel, aby za požičanie auta mesačne zaplatil 2.522,77 eura a celkovo 32.795,99 eura. Súd neprihliadol ani na jeho námietku, že ak by aj pripustil, že žalovaná môže byť vlastníčkou motorového vozidla, bolo by to jednoznačne z titulu neoprávneného obohatenia. Súd tak priznal vlastníctvo žalovanej na základe platného právneho úkonu (leasingovej zmluvy), avšak toto vlastníctvo žalovanej je nadobudnuté z nepoctivých zdrojov.

2.3. Žalovaná sa nezúčastnila ani na jednom pojednávaní a súd nepovažoval za potrebné v danej veci vypočuť žalovanú. Táto konala len prostredníctvom svojho právneho zástupcu a na jeho otázky, ako aj otázky súdu, odpovedal iba právny zástupca. Nešlo teda o odpovede autentické, ale iba sprostredkované, čo malo za následok, že na niektoré otázky ani odpoveď nedostal a nemohol tak klásť priamo otázky žalovanej, nemohol ju priamo konfrontovať na pojednávaní a nemohol teda plne uplatniť ani prostriedky procesnej obrany a procesného útoku. Podľa jeho názoru, týmto postupom bola porušená zásada kontradiktórnosti konania, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

2.4. Súd prvej inštancie priznal žalovanej náhradu trov konania v plnej výške, bez posúdenia prípustnosti dôvodov osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje, výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010, 3MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Práve tieto dôvody absolútne súd neskúmal, aj napriek tomu, že rozhodnutím súdu prišiel o čiastku 32.800 eur. Súd mal možnosť trovy konania žalovanej nepriznať, čo potvrdzuje aj nález Ústavného súdu SR, v ktorom je uvedené, že účastník konania, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musela brániť svoje právo v súdnom konaní, zásadne prenesie sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené len tým, že bol nútený dôvodne hájiť svoje práva (nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 263/2016 zo dňa 17. 08. 2016).

3. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 odsek 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Poukázala na skutočnosť, že žalobca počas celého konania pred súdom prvej inštancie nebol

schopný špecifikovať žiaden zákonný titul, na základe ktorého by preukázal svoje vlastnícke právo k spornému motorovému vozidlu zn. Hyundai Tucson. Počas celého konania pred súdom prvej inštancie nepredložil žiaden relevantný dôkaz preukazujúci jeho tvrdenie, že je údajným vlastníkom automobilu, a najmä žiadne relevantné skutkové okolnosti ani neuviedol. Na rozdiel od žalobcu, považuje zmluvu o pôžičke v znení dodatku za riadnu a platnú zmluvu, na základe ktorej sa preukázateľne a riadne plnilo. Uvedenú zmluvu o pôžičke a jej dodatok vypracovala advokátska kancelária zastupujúca žalobcu v tomto konaní. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj sám žalobca, a to napríklad aj vo svojich výpovediach pred vyšetrovateľom, v ktorých sa konštatuje: „Zmluva mala byť vypracovaná JUDr. T. P. (advokátska koncipientka uvedenej AK), ktorú však nezaviedol ako klient v tejto veci mlčanlivosti, a preto nebola ku zmluve vypočutá ako svedok. Žalobca zastúpený advokátskou kanceláriou doložil zmluvu o pôžičke ako riadny dôkaz v inom súdnom konaní a to v konaní, v ktorom sa rozhodovalo o výške výživného žalobcu, ktorým sa mal podieľať na výžive svojich detí. Preto, ak žalobca tvrdí policajnému orgánu, že zmluvu o pôžičke vypracoval jeho právny zástupca a túto ako dôkaz predložil v inom súdnom konaní, považuje za dôležité, aby žalobca odôvodnil svoje tvrdenia v odvolaní, ako aj v celom súdnom konaní o údajnej fiktívnosti predmetnej zmluvy. Úvahy o fiktívnosti zmluvy o pôžičke a jej dodatku absolútne odmieta a dištancuje sa od nich. Považuje ich za platné a účinné právne úkony. Pokiaľ vo svojom odvolaní žalobca namieta, že súd sa nezaoberal vyriešením prejudiciálnej otázky, a to platnosti zmluvy o pôžičke, resp. jej dodatku, je toho názoru, že posúdenie tejto otázky pre posúdenie spornosti danej veci to nebolo podstatné a z uvedeného dôvodu preto súd nemal žiaden dôvod o uvedenej otázke rozhodovať ako o otázke prejudiciálnej. Ak by aj súd mal za to, že zmluva o pôžičke, resp. dodatok, je neplatná (čo však popiera), nemal by takýto záver na výsledok tohto konania žiaden vplyv. Opätovne zdôrazňuje, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal akýkoľvek titul, na základe ktorého by bolo možné čo len uvažovať o jeho údajnom vlastníckom práve k automobilu.

3.1. K námietke žalobcu, že sa osobne nezúčastňovala na žiadnom pojednávaní, uviedla, že poskytla súdu všetku nevyhnutnú súčinnosť, predkladala relevantné dôkazy a vyjadřila sa k veci i písomne, vlastným vyjadrením zo dňa 02. 11. 2018. V dôsledku zhoršenia zdravotného stavu sa z objektívnych dôvodov nemohla zúčastňovať pojednávaní, čo je nakoniec aj jej oprávnenie v zmysle CSP. Všetky jej absencie boli riadne ospravedlnené a doložené lekáorskými neodporúčaniami zúčastňovať sa na predmetných úkonoch. Jej výsluch žalobcu nenavrhol v podanej žalobe, navrhol ho až počas samotného konania, pričom nešpecifikoval, aké skutočnosti by mal uvedený výsluch potvrdiť alebo vyvrátiť. S ohľadom na právnu povahu a podstatu predmetnej veci, jej výsluch, s ohľadom na preukázaný skutkový stav, by nemal na rozhodnutie súdu podstatný vplyv. Pokiaľ sa ju žalobca v konaní snažil vykresliť ako osobu nemajetnú, má za to, že nad rámec svojich povinností preukázala, že disponovala v predmetnom období finančnými prostriedkami v postačujúcom rozsahu.

3.2. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní argumentuje ust. § 257 CSP, žalobca neuvádza žiadne konkrétne dôvody, ktoré by mali byť výnimočné a takéto ani nepreukazuje. V konaní bola nútená brániť svoje práva a právom chránené záujmy pred zjavnou šikanou od žalobcu, ktorý sa neštíti v tomto konaní používať advokátskym tajomstvom jej chránenú komunikáciu, zvukové záznamy telefonátov, prepisy týchto nahrávok a to všetko na dosiahnutie svojich absurdných cieľov, pričom takto konal po celý čas riadnym právnym zastúpením. V konaní zastúpená svojím advokátom, bola v celom rozsahu úspešná, preto priznaná náhrada trov konania je v plnom súlade s ustanovením CSP. V konaní riadne a nespochybniteľne preukázala, že je vlastníkom motorového vozidla, dokonca súd pri svojom právnom posúdení nevychádzal len z dôkazov predložených ňou, ale aj z dôkazov predložených samotným žalobcom.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP) a po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti a odvolateľ použil zákonné odvolacie dôvody, preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 odsek 1 CSP.

5. Predmetom konania je žaloba o určenie vlastníckeho práva žalobcu k motorovému vozidlu zn. Hyundai Tucson, bielej farby, EVČ: HC XXX-BY, VIN: Q rok výroby 2016 s príslušenstvom. Ďalším výrokom sa žalobca domáhal určenia, že žalovaná je povinná v jeho prospech vykonať všetky právne úkony vedúce k prevedeniu vlastníctva uvedeného motorového vozidla tak, aby bol v evidencii vozidiel ako výlučný vlastník uvedený D. J., nar. XX. XX. XXXX. Strany sporu sa zoznámili v roku 2013 (v decembri), pričom ich skutočný vzťah sa začal od 27. 05. 2014 a od roku 2016 začali žiť v jednej domácnosti. Predchádzajúce manželstvo žalobcu bolo rozvedené rozsudkom OS Topoľčany sp. zn. 9P/269/2011, právoplatné dňa 19. 01. 2012. Po rozvoze manželstva došlo napokon k dohode o vyporiadaní BSM a žalobcovi na vyrovnanie majetkovej hodnoty podielov z titulu vyporiadaného BSM bola vyplatená čiastka 22.684,40 eura, a to prevodom na jeho účet dňa 17. 10. 2016. Žalobca tvrdil, že nakoľko jeho dcéry si podali návrh na zvýšenie výživného, žalovaná mu opakovane zdôrazňovala, že si nezaslúžia vyššie výživné a presviedčala ho, že nech peniaze z vyrovnania BSM radšej investuje, pričom pod neustálym stresom a tlakom zo strany žalovanej súhlasil s tým, že za tieto peniaze zakúpi motorové vozidlo a formálne bude kupujúca žalovaná. Žalobca tvrdil, že cez žalovanú vložil 3.000 eur v hotovosti na založenie účtu v Prima banke, a. s. a následne dňa 26. 10. 2016 previedol zo svojho účtu na účet žalovanej sumu 22.000 eur. Dňa 16. 11. 2016 žalovaná ako konečný užívateľ uzavrela kúpnu zmluvu č. LZC/16/01397, na základe ktorej predávajúci AUTOPOLIS, s. r. o., Bratislava 5 sa zaviazal previesť na kupujúceho Tatra-Leasing, s. r. o., Bratislava vlastnícke právo k motorovému vozidlu Hyundai Tucson, rok výroby 2016 (sporné motorové vozidlo). Z čl. III. kúpnej zmluvy vyplynulo, že prvá časť kúpnej ceny vo výške 17.814 eur vrátane DPH bola splatná ku dňu podpisu zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 11.881 eur vrátane DPH bola splatná v lehote 5 dní po obdržaní potvrdeného preberacieho protokolu obsahujúceho potvrdenie prevzatia predmetu kúpy konečným užívateľom. Zmluvné strany sa ďalej dohodli, že kupujúca nadobudla vlastnícke právo k predmetu kúpy jeho dodaním.

Dňa 16. 11. 2016 uzatvorila žalovaná ako prenajímateľ leasingu v Tatra-Leasing, s. r. o., Bratislava ako s poskytovateľom leasingu zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo forme leasingu č. LZC/16/01397. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie leasingu na predmetné motorové vozidlo pri obstarávacej cene leasingu 29.695 eur s DPH a financovaný objem (celková výška spotrebiteľského úveru) bol dohodnutý vo výške 11.881 eur. Prvá zvýšená splátka (akontácia) predstavovala sumu 17.814 eur a výška riadnej leasingovej splátky bez poistenia bola 272,32 eura s DPH v počte riadnych splátok 48. V čl. IX. zmluvy označeného ako Vlastníctvo a užívanie predmetu leasingu vyplýva, že predmet leasingu zostáva počas celej doby trvania zmluvy vo vlastníctve poskytovateľa leasingu. V čl. XII. zmluvy bolo zakotvené predčasné splatenie prenajímateľom leasingu, podľa ktorého prenajímateľ leasingu je oprávnený kedykoľvek počas trvania leasingu čiastočne alebo úplne predčasne splatiť nesplatený kapitál, pričom v prípade úplného predčasného splatenia leasingu (spotrebiteľského úveru a uhradenia všetkých záväzkov vyplývajúcich z leasingovej zmluvy alebo súvisiacich s leasingovou zmluvou voči poskytovateľovi leasingu prenajímateľom leasingu) má prenajímateľ leasingu prednostné právo odkúpiť predmet leasingu za dohodnutú kúpnu cenu rovnako ako pri riadnom ukončení leasingovej zmluvy.

Žalovaná listom zo dňa 24. 07. 2017 požiadala o predčasné ukončenie zmluvy Tatra-Leasing, s. r. o., ktorá oznámila žalovanej, že súhlasí s predčasným ukončením zmluvy č. LZC/16/01397 s návrhom odpredajnej ceny za motorové vozidlo 10.298,98 eura s DPH. V konaní nebolo sporné, že žalobca túto sumu uhradil dňa 31. 07. 2017, ako to vyplýva z predloženého výpisu z účtu. Po ukončení spolužitia (29. 06. 2017) žalovaná dňa 05. 12. 2017 podala na OR PZ v Topoľčanoch na žalobcu trestné oznámenie za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla, na základe čoho dňa 05. 12. 2017 žalobca vydal predmetné motorové vozidlo polícii, ktoré sa nachádza t. č. v úschove polície.

Žalovaná prostredníctvom svojho písomného vyjadrenia, resp. vyjadrenia jej právneho zástupcu, rozporovala skutočnosti tvrdené žalobcom. Pokiaľ ide o sumu 3.000 eur, predložila čestné prehlásenie D. A. J., že v mesiaci október 2016 jej požičala finančné prostriedky v tejto sume. Pokiaľ ide o sumu 22.000 eur, ktorú mal žalobca poukázať na jej účet, tvrdila, že sa jednalo o vrátenie pôžičky, ktorá bola dojednaná medzi stranami sporu zmluvou o pôžičke zo dňa 30. 05. 2013, uzavretej medzi ňou ako veriteľkou a žalobcom ako dlžníkom. Z článku II. zmluvy vyplýva výška peňažnej pôžičky 18.000 eur s povinnosťou vrátiť pôžičku najneskôr do 30. 05. 2017. Zároveň predložila dodatok k zmluve o pôžičke, datovaný 29. 10. 2016, obsahom ktorého je predčasné vyplatenie pôžičky spolu s dohodnutým zmluvným úrokom a k tomu predkladá výpis z účtu o transakcii 22.000 eur prijatej 28. 10. 2016. Žalovaná tvrdila, že zálohovú platbu, ako aj jednotlivé platby za auto uhrádzala ona, o čom predložila výpisy z

účtov, a to na zálohovú platbu 17.814 eur z jej účtu vedeného v Tatra banke, a. s. a následne jednotlivé splátky po mesiacoch v čiastkach po 356,37 eura.

Žalobca uzatvorenú zmluvu o pôžičke považoval za fiktívnu, keď táto mala byť uzatvorená dňa 30. 05. 2013, kedy sa ešte vôbec so žalovanou nepoznal. Tvrdil, že táto zmluva o pôžičke bola podpísaná tesne pred pojednávaním vo veci zvýšenia výživného na jeho dcéry, pričom účelom celej zmluvy bolo to, aby mu nebolo zvýšené výživné, resp. aby peniaze (titul vyporiadania BSM) nemusel dať svojim dcéram. Poukázal aj na tú skutočnosť, že žalovaná v konaní nepredložila žiaden dôkaz o tom, že by mu v rozhodnom období požičiavala nejaké peniaze.

Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie rozhodol vo veci tak, že žalobu zamietol.

6. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, pretože súd prvej inštancie vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné pre posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a podľa názoru odvolacieho súdu dospel aj k správnym skutkovým zisteniam, preto odvolací súd zdieľa právny záver súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie vec správne posúdil a s poukazom na ust. § 387 ods. 1, 2 CSP považuje jeho rozhodnutie za vecne správne a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie preskúmaného rozsudku.

7. S ohľadom na dôvody uvádzané žalobcom v podanom odvolaní odvolací súd dodáva nasledovné:

8. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa aj ako hmotno-právnu, tak aj procesno-právnu oblasť. Odvolací súd preto musí preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný tak rozsahom odvolania, ako aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojim dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmavacej činnosti odvolacieho súdu. V uvedenom sa prejavuje dispozičná zásada tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých odvolateľ rozsudok napáda. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ust. § 380 ods. 1 CSP viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 CSP dôvodom pre podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje ust. § 380 ods. 2 CSP - oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok a to z úradnej moci.

9. Žalobca vymedzil odvolacie dôvody v ust. § 365 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že v danom prípade nie je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

Nesprávne zistený skutkový stav, a teda nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by nepovšimnuté rozhodné skutočnosti boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov poprípade poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logické rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 192 až § 194 CSP. Odvolacím dôvodom podľa uvedeného ustanovenia (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) teda nemožno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je teda možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je teda dôvod polemizovať s jeho skutkovými závermi (rozsudok KS v Trenčíne zo dňa 28. 06. 2017 sp. zn. 17Co/247/2017).

10. Pre odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, vyvodzuje zo skutkového zistenia práva a povinnosti, ktoré majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je aj omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužíva správny právny predpis alebo, ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Ani uvedený odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) v danom prípade v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie nevzhliadol.

11. Zo zákonného vymedzenia zmluvy o kúpe prenajatej veci v zmysle § 489 Obchodného zákonníka vyplýva, že touto zmluvou si strany dohodnú v nájomnej zmluve alebo po uzavretí nájomnej zmluvy oprávnenia nájomcu kúpiť prenajatú vec alebo prenajatý súbor vecí počas platnosti nájomnej zmluvy, alebo po jej zániku. Pre uvedený zmluvný typ je ustanovená obligatórna písomná forma. Zmluva o kúpe prenajatej veci môže byť uzatváraná ako súčasť nájomnej zmluvy alebo ako zmluva samostatná, tu je však závislá od nájomnej zmluvy. Podstatou zmluvy o kúpe prenajatej veci je právo nájomcu, aby svojím jednostranným právnym úkonom premenil nájomnú zmluvu na zmluvu kúpnu. Využiť dané oprávnenie však nájomca povinný nie je. V prípade zmluvy o kúpe prenajatej veci je špecificky upravený spôsob vzniku kúpnej zmluvy - na jej vznik postačuje jednostranný právny úkon, ktorým je písomné oznámenie oprávnenej osoby uplatňujúcej právo kúpiť prenajatú vec. Podľa ust. § 496 ods. 1 Obchodného zákonníka môže byť obsahom zmluvy o kúpe prenajatej veci tiež právo nájomcu po určitej dobe platnosti nájomnej zmluvy nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej veci. Podstatnými náležitosťami zmluvy o kúpe prenajatej veci sú: určenie zmluvných strán - nájomcu, kupujúceho a prenajímateľa predávajúceho, dohoda o práve nájomcu jednostranným úkonom kúpiť prenajatú vec, určenie veci a určenie doby, v ktorej je nájomca oprávnený uplatniť svoje právo.

V konaní nebolo sporné, že na základe leasingu došlo dňa 16. 11. 2016 medzi žalovanou ako konečným užívateľom a predávajúcim AUTOPOLIS, s. r. o., Bratislava k uzatvoreniu kúpnej zmluvy č. LZC/16/01397, ktorej sa predávajúci zaviazal previesť na kupujúceho - Tatra-Leasing, s. r. o., Bratislava vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu. Zároveň v ten istý deň, 16. 11. 2016, žalovaná ako prenajímateľ leasingu uzatvorila s Tatra-Leasing, s. r. o., Bratislava leasingovú zmluvu vo forme leasingu, v ktorej z čl. XI. vyplynulo, že prenajímateľ leasingu má prednostné právo odkúpiť predmet leasingu za kúpnu zmluvu uvedenú v čl. III. bodu 2. Prenajímateľ leasingu si vyhradil vlastnícke právo k predmetu leasingu až do času, pokiaľ nebudú úplne uhradené všetky leasingové splátky, ako aj ďalšie poplatky (XI. bod 4.). Podľa článku XII. prenajímateľ leasingu je oprávnený kedykoľvek počas trvania leasingu čiastočne alebo úplne splatiť nesplatený kapitál, a to na základe predchádzajúceho písomného oznámenia prenajímateľovi leasingu, doručeného poskytovateľovi leasingu. Písomné oznámenie prenajímateľ leasingu doručí poskytovateľovi leasingu minimálne 3 pracovné dni vopred. V prípade úplného predčasného splatenia leasingu (spotrebiteľského úveru) a uhradenia všetkých záväzkov vyplývajúcich z leasingovej zmluvy voči poskytovateľovi leasingu prenajímateľom leasingu, má prenajímateľ leasingu prednostné právo odkúpiť predmet leasingu za dohodnutú kúpnu cenu rovnako ako pri riadnom ukončení leasingovej zmluvy (čl. VII. bod 3.). Na základe žiadosti žalovanej leasingová spoločnosť Tatra-Leasing, s. r. o. listom zo dňa 24. 07. 2017 žalovanej oznámila, že súhlasí s predčasným ukončením zmluvy č. LZC/16/01397 a predložila návrh odpredajnej ceny za sporné motorové vozidlo vypočítanej k 24. 07. 2017 - odpredajná cena s DPH - 10.298,78 eura. V konaní nebolo sporné, že zostatok leasingu vo výške 10.298,78 eura zaplatil žalobca priamo zo svojho účtu. Úplným predčasným splatením leasingu a uhradením všetkých záväzkov vyplývajúcich z leasingovej zmluvy tak vzniklo žalovanej ako prenajímateľke právo na prednostné odkúpenie predmetu leasingu. Na základe týchto skutočností sa potom žalovaná stala vlastníčkou predmetného motorového vozidla.

12. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal vyriešením prejudiciálnej otázky, a to platnosti zmluvy o pôžičke, na základe ktorej mala žalovaná nadobudnúť prostriedky na zakúpenie motorového vozidla, odvolací súd je toho názoru, že uvedená skutočnosť nemala vplyv na samotný predmet sporu, ktorým je určenie vlastníckeho práva k predmetnému

motorovému vozidlu. Samotná zmluva o pôžičke zo dňa 30. 05. 2013 v znení jej dodatku, či už bola fiktívna, a teda neplatná, ako tvrdí žalobca, alebo platná, ako tvrdí žalovaná, nemôže nahradiť absenciu nadobúdacieho titulu žalobcu o vzťahu k vlastníctvu predmetného motorového vozidla. Ani samotná nesporná skutočnosť, že žalobca zaplatil zostatok leasingu vo výške 10.298,78 eura, ktorá skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná, a tvrdenie žalobcu, že sumy 3.000 eur a 22.000 eur, ktoré poukázal na účet žalovanej, predstavovali jeho vlastné finančné prostriedky, ktorými sa splácal leasing na motorové vozidlo, nie sú skutočnosťami, ktoré by mali za následok nadobudnutie jeho vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, je toho názoru, že za danej situácie, keď žalovaná preukázala nadobúdací titul k vlastníctvu predmetného motorového vozidla, nie je rozhodujúce, z akých finančných prostriedkov bola uhrádzaná kúpna cena za motorové vozidlo (leasing prenajatej veci).

Sám žalobca v podanej žalobe uvádzal, že bol pod neustálym stresom a tlakom argumentov žalovanej, že keď si aj niečo kúpi a napíše na seba, budú mať jeho deti z bývalého manželstva na to nárok, preto súhlasil, aby sa kúpilo motorové vozidlo, kde bude formálne uvedená ako kupujúca žalovaná. V súlade s týmto potom došlo k uzatvoreniu leasingovej zmluvy, ako aj neskôr k podaniu žiadosti o predčasné ukončenie leasingovej zmluvy a k nadobudnutiu tohto motorového vozidla žalovanou na základe uvedených zmlúv. Ani skutočnosť, že by odvolací súd dospel k záveru, že žalobca poskytol zo svojich prostriedkov celú sumu na uhrádzanie leasingových splátok na motorové vozidlo, čo však odvolací súd v danom prípade nevyhodnocoval, táto skutočnosť by nemala za následok stratu vlastníckeho práva žalovanou. Žalovaná jednoznačne nadobudla vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu na základe kúpnej zmluvy a leasingovej zmluvy s tým, že predčasným ukončením leasingovej zmluvy nadobudla vlastnícke právo k predmetnému vozidlu. Žalobca tak nepreukázal, že nadobudol vlastníctvo k predmetnému motorovému vozidlu v zmysle ust. § 132 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu, pokiaľ súd jeho žalobu o určenie vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu, ako aj ďalší jeho nárok, ktorým sa domáhal uložiť žalovanej povinnosť vykonať všetky právne kroky smerujúce k prevedeniu vlastníctva motorového vozidla na jeho osobu, ako nedôvodnú zamietol, je jeho rozhodnutie vecne správne a odvolací súd ho v zmysle § 387 odsek 1 CSP potvrdil.

13. Žalobca v podanom odvolaní namietal aj tú skutočnosť, že súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vypočuť žalovanú, táto vystupovala len prostredníctvom svojho právneho zástupcu, nemohol jej klásť otázky a týmto postupom bola podľa jeho názoru porušená zásada kontradiktórnosti konania, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Ustanovenie § 195 CSP upravuje postup súdu v rámci dôkazných prostriedkov pri výsluchu strany. V civilnom sporovom konaní je výsluch strany iba podporným dôkazom. Vyplýva to z dikcie zákona, podľa ktorého výsluch strany môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak. V civilnom sporovom procese platí prejednaciacia zásada, podľa ktorej len strany v spore nesú zodpovednosť za unesenie dôkazného bremena; strana má povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť, povinnosť vyjadrovať sa k veci, k dôkazom a podobne. Tieto úkony môže vykonávať aj prostredníctvom svojho zástupcu. Výsluch strany ako dôkaz je potrebné odlišovať od prednesu strany. Dôkaz je výsluch strany iba vtedy, ak ho súd procesným prostriedkom nariadi. Súdom nariadi tento dôkazný prostriedok vtedy, ak to navrhne strana sporu a na preukázanie tvrdených skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, preukázanie ktorých nemožno dosiahnuť iným spôsobom.

Je vždy vecou súdu, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, a ktorý nie. Žalovaná sa na vytýčené pojednávania nedostavila, pričom vždy svoju neúčast' ospravedlnila lekárskeym potvrdením. Vo veci podala písomné vyjadrenie a svoje tvrdenia, ako aj predkladanie dôkazov vykonávala prostredníctvom svojho zástupcu. Súdom prvej inštancie zrejme nepovažoval za potrebné osobný výsluch žalovanej, keď vychádzal z tvrdených skutočností tak žalobcu, ako aj žalovanej, z listinných dôkazov, ktorými mal za preukázané tvrdené skutočnosti žalovanou. Z uvedeného je zrejme, ako aj z dokazovania pred súdom prvej inštancie, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práv žalobcu na spravodlivý súdny proces. Nevykonaním výsluchu žalovanej nedošlo ani k nesprávnym skutkovým zisteniam a táto skutočnosť nemala za následok ani nesprávne právne posúdenie veci.

14. Záverom je potrebné ešte v danej veci uviesť, že v podstate celé odvolanie žalobcu smerovalo k tomu, že súd nevenoval dostatočnú pozornosť hodnoteniu listinných dôkazov (platnosti zmluvy o pôžičke) a s tým súvisiacimi tvrdeniami strán sporu.

K uvedenému odvolací súd dodáva, že hodnotenie dôkazov je vždy vecou súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, ani toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II., ÚS 251/03). Samotné dokazovanie je časťou civilného procesu, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať vo veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje aj právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu je potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie. Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníka konania (teraz strany sporu) (rozhodnutia NS SR 1Cdo 99/11, 4Cdo 125/12, 7Cdo 34/11).

K nevykonaniu hodnotenia listinného dôkazu - zmluvy o pôžičke odvolací súd opäť len dodáva, že uvedený dôkaz nemohol zvrátiť záver súdu o nadobudnutí vlastníctva k predmetnému vozidlu žalovanou, pričom poukazuje na bod 10. svojho rozhodnutia.

15. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý spor rieši, odstraňuje neistotu strán sporu alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie. Pokiaľ tvrdil, že kúpna cena motorového vozidla bola zaplatená z jeho výlučných prostriedkov, tohto nároku sa musí domáhať vhodne zvolenou žalobou.

16. Žalobca podal odvolanie aj proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bol žalovanej priznaný nárok na náhradu trov konania v plnej výške, keď namietal, že súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby posúdil prípustnosť dôvodov osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

16.1. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16.2. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP). Ustanovenie § 257 CSP možno aplikovať, keď sú naplnené predpoklady pre priznanie náhrady trov konania. V súdnej veci podľa princípu úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania patril žalovanej, ktorá bola v konaní v plnom rozsahu úspešná, nakoľko súd prvej inštancie žalobu zamietol. Na aplikáciu ust. § 257 CSP musia byť dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí ísť o celkom výnimočný prípad. Zo súdnej praxe vyplýva, že pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, a okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní.

Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania alebo strane, ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

16.3. Žalobca podaním žaloby voči žalovanej inicioval začatie súdneho konania, a preto si musel byť vedomý aj zodpovednosti za podanú žalobu a zobrať do úvahy aj procesnú zodpovednosť za výsledok konania, ktorá nachádza svoj odraz v rovine povinnosti nahradiť trovy konania práve v dôsledku vyššie uvedeného neúspechu v konaní. Žalobca, ktorý inicioval celé sporové konanie musel počítať aj s tým, že v prípade neúspechu bude zaviazaný nahradiť žalovanej trovy konania.

16.4. Odvolací súd poukazuje na to, že trovy konania vzniknuté na strane žalovanej boli nevyhnutné a účelne vynaložené, keďže táto sa v konaní len procesne bránila a vznikali jej aj tomu úmerné výdavky spojené najmä s právnym zastupovaním.

Žalobca v podanom odvolaní, ale ani počas konania na súde prvej inštancie nekonkretizoval, v čom sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania. Žalobca zvolil ako procesný nástroj ochrany svojich práv - určovací žalobu, ktorá bola zamietnutá. Okolnosti, ktoré tu rezultovali vo veci, kto zaplatil kúpnu cenu motorového vozidla, čo nebolo predmetom žalobného petitu, nemôžu byť zároveň považované za dôvody hodné osobitného zreteľa vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania. Z týchto dôvodov, pokiaľ súd prvej inštancie nevezhliadol v danej veci dôvody hodné osobitného zreteľa, a úspešnej žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov konania, je potrebné jeho rozhodnutie považovať za vecne správne.

17. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, aplikujúc zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej preto podľa vyššie uvedených ustanovení vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).